

Cinege mesék: Egy röpke „szerelmes” pillanat

Végre itt a jó idő és már majdnem az egész napot az udvaron tölthetjük. Krisztával ülünk a homokozó szélén és éppen a 126. „homok” fagyinkat kóstoljuk, amikor Andris, aki már iskolába készülődik, sírástól szinte fuldokolva szalad a karjaink közé. Nem bír megszólalni sem. Gyorsan végig nézzük, hogy megsérült-e, de semmit nem látunk rajta. Körbe pásztázzuk a szemünkkel az udvart, de mindenütt békésen játszanak.

Mi lehet a baj, ami miatt ennyire „kiborult”? Ahhoz, hogy megtudjuk, meg kell, hogy nyugodjon. Jön a már jól bevált hagyomány: végy egy nagy levegőt és fújd ki lassan, amíg tízig számolok! Ismerik jól ezt a „technikát” és az ötödik, hatodik után végre meg tud szólalni:

- Felláztak ellenem – és újra zokog.

- Kik? Hogyan? Miért és mit jelent az, hogy felláztak? – kérdezzük, mert valóban nem értjük a helyzetet.

- Az úgy volt, hogy én játszottam a Diával és a Doróval és a Marci meg a Barnus odajött és azt mondták nekik, hogy ne játszanak velem és még a pulcsim ujját is megrángatták – és újra könnybe lábad a szeme.

Teljesen megdöbbenünk. Nem akarjuk elhinni, hogy csupán ennyi lenne a probléma.

Közben persze oda oldalog Marci és Barnus is, akik kézzel, lábbal tiltakoznak az ellen, hogy ők ilyet tettek volna és állítják, hogy ők csak azt szerették volna, ha beállhatnak a játékba és az Andris ezt nem akarta, és ezért tényleg megráncigálták egy kicsit, de emiatt ennyire sírni az túlzás. Miközben hallgatjuk a fiúk véleményét, az Andrisból kirobban:

- Nem is akarom, mert a Barnus mindig rajzokat csempész a Dia kincses dobozába! – és a szemei szinte villámokat szórnak.

- Az miért baj? – kérdezem elámulva.

- Azért, mert a Diát én szeretem – és aztán saját maga is megdöbben azon, hogy ezt a fiúk előtt kimondta.

Barnus egyből védekezik.

- Ez nem is igaz. 4 évesen lehet, hogy így volt, de most már nem teszek meglepetéseket bele. – és látom rajta, hogy ez így nem teljesen igaz.

Ülünk és hallgatjuk őket és nekem eszembe jut az óvodáskori nagy szerelmem és az az érzés, amikor azt láttam, hogy más lányokkal játszik. Olyankor rám telepedett a szomorúság. Értem, érzem a probléma súlyát, de hogyan is tudnék segíteni?

A pontos szavakat már nem tudom felidézni, de ez után a beszélgetésünk így zajlott:

- Andris! Te szereted a Diát. Idáig értem a helyzetet, de miért gondolod úgy, hogy örömet, meglepetést, ajándékot csak Te adhatsz neki? Meg tudod mondani azt, hogy az anyukádba ki szerelmes? – kérdeztem hirtelen ötlettől vezérelve.

Rávágja a választ:

- Hát, az apukám

- És az anyukád más férfitől nem kap soha ajándékot? Meglepetést?

- De igen.

- És annak is örülni szokott?

- Igen.

- És Te azért tudod, hogy attól, hogy többen szeretik és szeretnék neki meglepetést okozni, csak egymásba szerelmesek?

Egy kis töprengés után megkapom a határozott választ:

- Ez teljesen biztos.

- Akkor Téged miért zavar, ha mások is szeretik a Diát és szeretnék neki örömet okozni? Én nem tudhatom, hogy ő szereti-e, ha a Barnus is meglepi, de ha igen, akkor nem értem, hogy miért nem akarod, hogy mások is meglephessék, hiszen a barátság és a szerelem az két különböző dolog. Ezt már az előbb Te is elfogadtad.

Természetesen a beszélgetés közben megérkezik Dia is, ezért hozzá tudok fordulni:

- Dia! Valóban szoktál a Barnustól rajzokat találni a dobozodban?

- Igen. Épp tegnap rajzolt nekem egy labirintusosat.

Barnus elpirul és lesüti a fejét (Mi meg alig, alig tudjuk a mosolyunkat elrejteni)

- Most kérdezek Tőled valami nagyon fontosat: szereted, amikor találsz Barnustól meglepetéseket?

- Nem nagy baj, ha tesz bele, de az igazi az, amikor az Andristól találok valamit – vágja rá bátran és közben ránéz Andrisra.

Ennyi a történet. A beszélgetés végére mindenki megnyugodott. Sok-sok kérdés tisztázódott. Sok-sok érzés kimondatott és ebédnél már békésen ült egymás mellett Barnus, Andris, Marci, Dia és a barátnői

Karczewicz Ágnes